

Publicerad 2015-02-04 22:15 av Olle Gudbrand

Vår Skugga Fördunklade Kontinenter

Vi såg perspektiven skeva. En lätt förskjutning, en obestämbar förändring i tidsuppfattningen.

Det som förut skulle ha stoppats av en oigenomtränglig yta fortsatte, och klöv luften.

Ett nytt ansikte såg på oss från spegeln, och där det tidigare bara funnits kalla fläckar av tvivel fanns nu löftet om en värld utan begränsningar.

En rörelse mot cirkelns mitt. Ett bländande mörker fullt av möjligheter.

Så vi lämnade bakom oss en tunn hinna av värdighet, och lät våra ögon bländas av ett nytt slags ljus. Vi

lämnade bakom oss en övertygelse flyktig som ånga, och lät mörkret visa oss vägen till nya upptäckter.

Vi kröp ur skalen efter dom, som med sänkt huvud stått på knä inför ett övermäktigt maskineri.

Vi sökte efter svaren bortom det rationella och insåg, att det finns ett hem att hitta även bland skuggorna.

Som pånyttfödda öppnade vi våra ögon, och såg för första gången mönster där det förut bara funnits

sprickor. Med sinnen vidgade till avgrunder såg vi ett system, i det som tidigare framstått som obegripligt och slumpmässigt.

Vi omfamnade lockelsen, och öppnade dörrar till det som alltid varit dolt.

Vi fattade tag i händer som sträckte sig efter oss i mörkret, och lät rösterna visa oss vägen till ett nytt rike, mörkare men mera storslaget.

Så länge vi vägrade tro, att världen var en plats med makten att stympa och begränsa oss, hade vi kraften att stjäla tillbaka våra liv. Att rycka oss själva ur händerna på dom som hållit våra drömmar i ett strupgrepp.

Att störta oss själva rakt in i ett helande, självförverkligande sammanbrott.

Med sinnen vidgade till avgrunder brann vi som ett fyrtorn i natten. Vi höll världen i våra händer.

Vår skugga fördunklade kontinenter.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Olle Gudbrand med Poeter.se id #28812 innehar upphovsrätten